

Ez nem lehet igaz, mondtam magamban. Mintha filmen láttam volna kettőnket. Ilyet nem ad a sors, főleg nem negyven év után. Be kéne keretezni a pillanatot. Eszünkbe nem jutott, hogy fényképezkedjünk.

De a sarkon, a Tisza Lajos körút végén, rám köszönt egy koros férfiú. Nem ismerem föl, de visszaköszöntem. Valóság ez, nem álom.

A gimnázium régi B épülete előtt megálltunk. Pár lépcső, de a zár nem engedett. Az épületnek vörösesbarna volt a fala, mint régen.

Tétován átmentünk túloldalra, elandalogtunk a Hősök kapujáig. Lassítottuk a jelen időt.

A gimnázium egyik kapuját se találtuk nyitva. A neve még Ságvári volt, de már restaurálták Aba Novák boltívekre festett freskóit az Ítélező Krisztussal, angyalokkal, a fakeresztes sír felé menetelő honvédekkel, huszárrohammal, Horthyval. A mi időnkben cementes habarccsal volt bevakolva. A régi bejárat a Boldogasszony sugárút felől (április 4-ről szóljon az ének) már nem volt használatos. A Szentháromság utca felőlivel talán Hunyadi János tudott volna mit kezdeni, ha nála van a buzogánya.

Nyomkodtam a kilincset, de hiába.

